

Arrest

nr. 149 802 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...] 1988.

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A.S., vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 van de Raad werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers' ouders geweigerd. Verzoekers' ouders dienden een cassatieberoep in tegen dit arrest, doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden verzoekers' ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 werd aan A. S., verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toegekend volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

m 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015)."

Artikel 27

El Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

M Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

VE\ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

EU artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 24.12.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkenes moeder vroeg samen met betrokkene en zijn broers op 02.01.2007 asiel aan. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 05.02.2008. Na een schorsend beroep werd deze asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 27.05.2008.

Betrokkene diende op 13.02.2007 samen met zijn moeder en broers een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard 31.05.2013. Deze beslissing is op 21.11.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene diende vervolgens op 07.01.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.11.2014. Deze beslissing is op 24.12.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Het feit dat betrokkenes moeder en jongste broer legaal in België verblijven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hi is meerderjarig, verantwoordelijk voor zijn eigen daden en toont niet aan dat hij mantelzorg behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 16.12.2014. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd betrokkene op 14.09.2009 door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor 2 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor diefstal. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tót het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het feit dat betrokkenes moeder en jongste broer legaal in België verblijven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij is meerderjarig, verantwoordelijk voor zijn eigen daden en toont niet aan dat hij mantelzorg behoeft. Dit terugkeerverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015). Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 24.12.2014.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Herentals en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, S. K. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Bij arrest nr. 139.996 van 27 februari 2015 beval de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Volgend op het voormelde schorsingsarrest nr. 139.996 werd verzoeker vrijgelaten en hij kreeg een nieuwe termijn van 2 maart 2015 tot 9 maart 2015 om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker legt ter zitting het formulier neer voor de afgifte of verlenging van de verblijfskaart ("karta pobytu") hetgeen hij op 13 februari 2015 bij de UDSC ("Urzad do Spraw Cudzoziemcow") te Warschau heeft aangevraagd. Hij stelt net zoals zijn broers G.A. en G.M. over de subsidiaire beschermingsstatus te beschikken in Polen. Bijgevolg meent hij dat van hem niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar Rusland.

Verweerder wijst erop dat dit stuk niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing en dat dit stuk, noch de bestreden beslissing belemmeren dat verzoeker naar Polen kan gaan.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 21 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de oude Kwalificatierichtlijn) en van enkele algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: [...]

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Hij heeft weldegelijk de nodige papieren om zich op het Schengengrondgebied te begeven. Hij werd in deze door Polen erkend als politiek vluchteling.

Hij brengt hieromtrent zijn aanvraag bij tot het verkrijgen van zijn verblijfskaart, welke hij eerstdaags mag gaan afhalen in Polen (stuk 3).

Zijn broer, G. A., diende dezelfde aanvraag in te vullen en verkreeg ondertussen zijn verblijfskaart (stuk 4). Aldusdanig heeft hij weldegelijk de nodige documenten om in België te verblijven.

Als erkend vluchteling kan hij daarenboven niet teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, zijnde Rusland. Dit zou een schending zijn van het internationaal asielrecht.

Dit werd reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. X dd. 27 februari 2015 omtrent de UDN-procedure (stuk 5).

De Raad stelde:

“Hoe dan ook, en over welke precieze verblijfsstatus het in casu ook zou gaan, nu verzoeker na grondig onderzoek van het administratief dossier hetzelfde parcours als zijn broer G.A. lijkt afgelegd te hebben, is het niet geheel onaannemelijk dat hij volgend op zijn, bij het verzoekschrift voorgelegde, aanvraag eveneens binnen relatief korte tijd in het bezit kan worden gesteld van het bewijsstuk (karta pobytu) dat hij over de "ochrona uzupelnijaca"-status beschikt. Ook als dit niet om de beweerde vluchtelingenstatus maar om een subsidiaire beschermingsstatus zou gaan, is het niet aanvaardbaar om verzoeker gedwongen te verwijderen naar zijn herkomstland nu dit zou inhouden dat Polen zou aanvaard hebben dat verzoeker een reëel risico heeft op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in Rusland.”

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 7 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980, van art. 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van art. 21 van de Richtlijn 2004/83/EG.

2.Daarenboven kan verzoeker niet geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Hij heeft inderdaad één enkele veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Turnhout, zijnde een straf met uitstel wegens een diefstal in het jaar 2012. Deze feiten zijn gebeurd in het jaar 2011, zodat deze reeds meer dan vier jaar geleden gebeurd zijn en sindsdien heeft hij geen enkel nieuw feit meer gepleegd. Eén enkele veroordeling tijdens zijn verblijf van meer dan 9 jaar in België kan bijgevolg niet beschouwd worden als zijnde een schadelijk gedrag voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De laatste twee PV's welke tegen verzoeker zijn opgesteld, betreffen enkel een paspoortcontrole door de politiediensten, waarna verzoeker gewoon kon beschikken. Verzoeker maakt zich niet schuldig aan bepaalde misdrijven, met één enkele uitzondering in 2011, wat hoegenaamd niet kan gekwalificeerd worden als een schadelijk gedrag voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 7 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980.

3.Daarenboven heeft verzoeker zowel tegen de onontvankelijkheidsbeslissing omtrent zijn regularisatie-aanvraag dd. 3 november 2014 als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 december 2014 een annulatie- en schorsingsberoep aangetekend.

Deze beide beroepsprocedures zijn nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De eerste procedure is gekend onder RVV X

Dit houdt een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van art. 74/14 van de Wet van 15 december 1980. Het betaamt dat men in deze minstens de hangende beroepsprocedure afwacht, vooraleer een nieuwe beslissing te nemen.

4.De bestreden beslissing houdt daarenboven een schending in van art. 8 EVRM.

Verzoeker vormt immers een gezin in de zin van dat art. 8 EVRM en dit samen met zijn moeder, mevrouw S. A., geboren te Itum-Kali (USSR) op 5 maart 1963 en zijn vader en broers, waaronder ook de jongste broer van verzoeker, de heer G. (ook bekend als: S.) M., geboren te Grozny (USSR) op 29 mei 1999. Zowel zijn moeder als zijn jongste broer verblijven hier op legale wijze.

Als verzoeker het land dient te verlaten wordt hem dan ook zijn recht op respect voor zijn privé leven, en familie- en gezinsleven ontnomen. Men kan daarnaast ook niet verwachten van de moeder en jongste broer van verzoeker dat zij met verzoeker meereizen naar Rusland gezien zij legaal in België verblijven en hier ondertussen volledig zijn geïntegreerd in de samenleving en school lopen.

De jongste zoon is ingeschreven op school en kan dus ook niet zomaar van school wegblijven door, zelfs al zou het tijdelijk zijn, naar Rusland te verhuizen. Niet alleen zou G. M. op deze manier een enorme achterstand oplopen op school, het zou ook eenvoudigweg ingaan tegen de aanwezigheidsplicht die op hem rust.

De verplichting om het grondgebied te verlaten heeft immers tot gevolg dat het contact tussen verzoeker en moeder en minderjarige broer in België volledig verbroken zal worden.

Dat dit een schending inhoudt van art. 8 EVRM staat buiten kijf.

Deze situatie zorgt er immers voor dat verzoeker zijn familie-en gezinsleven geschonden wordt zonder dat er sprake kan zijn van een toelaatbare beperking van het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

5. Tenslotte houdt de bestreden beslissing eveneens een schending in van art. 3 EVRM.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij diende te vrezen voor zijn leven.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou zijn leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoeker gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld, ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

“Allegations of torture and other ill-treatment remained widely reported and effective investigations were rare. Law enforcement officials allegedly frequently circumvented the existing legal safeguards against torture through, among other things: the use of secret

detention (particularly in the North Caucasus); the use of force supposedly to restrain violent detainees; investigators denying access to a lawyer of one’s choice and favouring specific state-appointed lawyers who were known to ignore signs of torture. In March, one torture case in Kazan was widely reported in the media after a man died of internal injuries in hospital. He claimed that he had been raped with a bottle at the police station. Several police officers were arrested and charged with abuse of power, and two were later sentenced to two and two and a-half years’ imprisonment respectively. Many more allegations of torture by police in Kazan and elsewhere followed media reports of this case. In response to an NGO initiative, the Head of the Investigative Committee decreed to create special departments to investigate crimes committed by law enforcement officials. However, the initiative was undermined by the failure to provide these departments with adequate staff resources. On the night of 19 January, Issa Khashagulgov, held in a pre-trial detention centre in Vladikavkaz, North Ossetia, was allegedly taken to an undisclosed location and beaten and threatened with further violence for refusing to co-operate with the investigation against him. Reportedly, between 6 and 8 February he was transferred from the detention centre to a different location in North Ossetia for several hours each day when his lawyers tried to see him, and subjected to ill-treatment. Issa Khashagulgov, suspected of armed group membership, had earlier been repeatedly transferred between different detention facilities while his family and lawyers were denied information about his whereabouts, sometimes for several days. His complaints were not investigated. Russian opposition activist Leonid Razvozhayev went missing on 19 October in Kiev, Ukraine, outside the office of a partner organization to UNHCR, the UN refugee agency. On 22 October, the Investigative Committee in Moscow stated that he had voluntarily returned to the Russian Federation and handed himself in to the authorities. Leonid Razvozhayev disavowed this statement via his lawyer, and alleged that he had been abducted and smuggled into the country, held at a secret location, ill-treated and forced to sign a statement implicating himself and other political activists in plotting mass disturbances in Russia on foreign orders. The Russian authorities dismissed his allegations and refused to investigate them. [...] Allegations were frequently made of collusion between judges, prosecutors, investigators and other law enforcement officials resulting in unfair criminal convictions or disproportionate administrative penalties. Lawyers across the country complained of procedural violations undermining their clients’ right to a fair trial. These included denial of access to clients, detention of individuals as criminal suspects without promptly informing their lawyers and families, appointment of state-paid lawyers as defence counsel who are known to raise no objections about procedural violations and the use of ill-treatment.”

(Amnesty International, Amnesty International Report 2013: The State of the World’s Human Rights, 2013, http://files.amnesty.org/air13/AmnestyInternational_AnnualReport2013_complete_en.pdf, 218-222)

“Human rights defenders and journalists continue to face harassment and intimidation, and often physical violence, while the perpetrators enjoy impunity. More than three years after the abduction and killing, in July 2009, of Natalia Estemirova, a prominent human rights activist from the North Caucasus, no-one has been brought to justice. Lawyers in the North Caucasus who represent victims of human rights violations are themselves frequently subjected to harassment, pressure and even violence by law enforcement officials. On 20 January 2012, lawyer Omar Saidmagomedov and his cousin were shot dead in the street of Makhachkala. The authorities claimed they were armed and had shot at security officers; however, Saidmagomedov’s colleagues have dismissed these claims and presented a strong case that he was a victim of an extrajudicial execution because of his professional activities. These allegations have yet to be investigated in an impartial manner. The authorities have repeatedly tried to instigate criminal proceedings on spurious grounds against Igor Kalyapin, a prominent campaigner against torture. Several journalists who have published information based on interviews with him, as well as human rights activists who have written letters of support for him to the Russian authorities, have themselves been summoned for questioning by criminal investigators or members of the Federal Security Service.”

(Amnesty International, Russian Federation: New laws lead to increased repression of fundamental rights: Amnesty International Submission to the UN Universal Periodic Review, 2013, <http://www.refworld.org/docid/51272cac2.html>)

Dat verzoeker als Tsjetsjeen dan nog een verhoogd risico loopt blijkt uit de volgende bronnen:

“Police harassment against Chechens in other parts of the Russian Federation have also increased, with arbitrary identity-checks, arrests, and refusals to grant obligatory residency permits in cities such as Moscow. More broadly, within Russian society there are active discrimination, violence and intimidation against ethnic Chechen civilians. This has included several attacks on the Moscow metro (CCGROUPSEV04 = 2), a 2005 attack on Chechens by Russian skinheads (CCGROUPSEV05 = 1) and a 2006 pogrom against Chechens in Kondopoga leading to at least two deaths (CCGROUPSEV06 = 4).” (University of Maryland, Assessment for Chechens in Russia, <http://www.cidcm.umd.edu/mar/assessment.asp?groupid=36504>)

“The law prohibits discrimination based on nationality. However, government officials at times subjected minorities to discrimination. There was a steady rise in societal violence and discrimination against minorities, particularly Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, dark-skinned persons, and foreigners.

[...]

Violence was concentrated in the major cities: seven were killed and 28 injured in Moscow city, four were killed and 19 injured in the greater Moscow Oblast, and three were killed and 16 injured in St Petersburg. The main targets of attack continued to be Central Asians (10 killed and 24 injured); leftist and youth activists (14 injured); and natives of the Caucasus region (six killed and four injured).

[...] Skinhead violence continued to be a serious problem. Skinheads primarily targeted foreigners, particularly Asians and individuals from the North Caucasus, although they also expressed anti-Muslim and anti-Semitic sentiments. According to the Ministry of Internal Affairs, neofascist movements had approximately 15,000 to 20,000 members, more than 5,000 of whom were estimated to live in Moscow. However, the ministry stated that if the category includes “extremist youth groups” in general, the number would be closer to 200,000 countrywide. In 2009 MBHR estimated there were as many as 70,000 skinhead and radical nationalist organizations, compared with a few thousand in the early 1990s. Skinhead groups were most numerous in Moscow, St. Petersburg, Nizhny Novgorod, Yaroslavl, and Voronezh.” (United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2011: Russia, <http://www.state.gov/documents/organization/186609.pdf>, 52-53)

Om deze redenen werd verzoeker bijgevolg erkend in Polen als vluchteling (stuk 3).

Dat verwerende partij onvoldoende onderzoek verrichte naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van Rusland werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 139 996 dd. 27 februari 2015 omtrent de UDN-procedure (stuk 5).

De Raad stelde:

“In dit geval meent de Raad dat er, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, uit de door verzoeker voorgelegde stukken in combinatie met de informatie in het administratief dossier waarvan de gemachtigde op de hoogte was wel een begin van bewijs voorligt dat verzoeker in het bezit kan zijn van een internationale beschermingsstatus in Polen. ook al kan hij daarvan heden niet het instrumentum voorleggen. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te doen. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling [cf. EHRM 15 november 1996: nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a.

v. Georgië en Rusland, par. 448) Hoewel heden nog niet bekend is wanneer de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, blijkt uit het administratief dossier dat de Russische nationaliteit van verzoeker niet in vraag wordt gesteld, noch zijn Tsjetsjeense origine. Niettegenstaande de citaten uit de algemene rapporten waar verzoeker eveneens naar verwijst op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het in casu dat verzoeker, prima facie wel zeer concrete gegevens heeft aangebracht waaraan de gemachtigde onvoldoende aandacht heeft besteed. Zo blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek conform artikel 3 van het EVRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker. Verweerder had dus, op basis van de informatie van de gedoogstatus van de moeder van verzoeker, met wie verzoeker als kind in Polen gelijktijdig heeft verbleven, bijvoorbeeld kunnen nagaan of verzoeker in Polen effectief een internationale beschermingsstatus bezit bij de Poolse asielinstanties. Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Rusland, lijkt verzoeker bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.”
De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.”

In zijn eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk beschikt over de nodige documenten om zich op het Schengengrondgebied te begeven. Hij stelt politiek vluchteling in Polen te zijn en voegt bij het verzoekschrift zijn aanvraag bij tot het verkrijgen of verlengen van zijn verblijfskaart. Net als zijn broer G.A. die recent eveneens de verlenging aanvroeg en zijn kaart kan voorleggen. Verzoeker vervolgt dat hij als erkend vluchteling niet teruggedleid kan worden naar zijn herkomstland, zijnde Rusland. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest nr. X waardoor de thans bestreden beslissing werd geschorst en waarin werd gesteld dat een gedwongen verwijdering naar Rusland onaanvaardbaar is, nu de internationale beschermingsstatus zou inhouden dat Polen heeft aanvaard dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker thans erkent niet over de vluchtelingenstatus maar, zoals zijn broers, over een “*ochrona uzupelniajaca*” te beschikken, waarvan hij de verlenging heeft aangevraagd, hetgeen volgens hem overeenkomt met de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan sowieso geen schending worden weerhouden van de aangevoerde artikelen van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951.

Dit neemt echter niet weg dat de thans bestreden beslissing terecht werd geschorst, daar conform artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet de Raad ertoe gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15 van het EVRM. Dat laatste verwijst onder meer naar artikel 3 van het EVRM. Thans blijkt dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk over de subsidiaire bescherming beschikt, hetgeen inhoudt dat Polen aanneemt dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Rusland zodat België ertoe gehouden is af te zien van een gedwongen terugkeer naar Rusland.

Echter, zoals verweerder terecht aanstipt is, volgend op de schorsing van de bestreden beslissing, verzoeker vrijgelaten en werd hem een nieuwe termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Verzoeker kan volkomen gevolgd worden dat hij niet gedwongen kan teruggedleid worden naar zijn land van herkomst, doch dit is niet langer aan de orde, nu de bestreden beslissing stelt dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten “*tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*” en de terugleiding naar de grens en de vasthouding zijn vervallen door de vrijstelling van verzoeker. Dit bevel houdt in dat verzoeker vrij is zich naar Polen te begeven. Ter zitting gevraagd naar eventuele redenen waarom verzoeker zich niet naar Polen kan begeven, blijft de raadsman het antwoord schuldig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 21 van de oude Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat conform artikel 40 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de nieuwe Kwalificatierichtlijn) de oude Kwalificatierichtlijn werd ingetrokken vanaf 21 december 2013. Tegelijk stelt het tweede lid van het voormelde artikel 40 dat verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn als verwijzingen naar de nieuwe richtlijn gelden en deze worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage II. Bijgevolg beschouwt de Raad de verwijzing naar artikel 21 van de oude Kwalificatierichtlijn als een verwijzing naar artikel 21 van de nieuwe Kwalificatierichtlijn. Deze bepaling heeft betrekking op het non-refoulementbeginsel en stelt dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen met inachtneming van hun internationale verplichtingen. Het weze herhaald dat de Raad bevestigt dat verzoeker niet gedwongen kan teruggedleid worden naar zijn herkomstland. Echter wegens de vrijstelling volgend op het schorsingsarrest en de motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker zich begeven naar het grondgebied van de staat waarvoor hij over documenten beschikt die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, zodat thans geen schending van het non-refoulementbeginsel kan worden aangenomen zoals neergelegd in artikel 21 van de nieuwe Kwalificatierichtlijn.

Waar verzoeker stelt dat de hij wel degelijk over de nodige papieren beschikt om zich op het Schengengrondgebied te begeven, meent de Raad dat verzoeker zich wel op het Schengengrondgebied kan begeven mits voorleggen van een "karta pobytu", hetgeen hij vooralsnog nog steeds niet heeft gedaan, en eveneens niet voor langer dan drie maanden. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Een vreemdeling die in een ander Schengenland een geldige verblijfstitel heeft voor meer dan drie maanden, heeft inderdaad het recht op kort verblijf in België, maar moet vooreerst wel die geldige verblijfstitel voorleggen, hetgeen verzoeker nog steeds heeft nagelaten en dit verblijf geldt enkel voor drie maanden. Conform artikel 20, eerste lid van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux economische unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna verkort de Schengenuitvoeringsovereenkomst) zoals gewijzigd door artikel 2 van de Verordening (EU) Nr. 610/2013 van 26 juni 2013, mogen vreemdelingen zoals verzoeker zich voor de duur van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het Schengengrondgebied verplaatsen. Het kan *in casu* niet betwist worden dat deze termijn ruimschoots is overschreden, dermate dat verzoeker hoe dan ook in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Een schending van artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Nu de Raad heeft vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten terecht kan gesteund worden op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hoeft hij geen uitspraak te doen over de in het tweede onderdeel aangevoerde schending van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteund op het feit dat verzoeker zijn gedrag volgens de gemachtigde zou kunnen geacht worden in strijd te zijn met de openbare orde of nationale veiligheid. Zelfs indien de aangevoerde schending van artikel 7, alinea 1, 3° gegrond zou zijn, kan dit als een overtollig motief worden beschouwd, nu het bevel op zich kan gedragen worden door de vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt.

In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel, motiveringsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, nu er nog beroepen hangende waren bij de Raad tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde zou de hangende beroepsprocedures moeten afgewacht hebben alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

De Raad kan geen onzorgvuldigheid, onredelijkheid, gebrekkige motivering of schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet weerhouden, nu de ingestelde beroepen geen schorsende werking hebben.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

In het vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt aan dat hij samen met zijn moeder, vader en broers een gezin vormt, waarvan zijn moeder en jongste broer overigens legaal verblijven op het grondgebied. Hij stelt dat van zijn moeder en jongste broer niet kan verwacht worden dat ze meereizen naar Rusland omwille van het legaal verblijf en omdat zijn broer hier naar school gaat. De verplichting het grondgebied te verlaten zou tot gevolg hebben dat het contact met zijn moeder en minderjarige broer volledig wordt verbroken. Ook het motiveringsbeginsel zou geschonden zijn.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; EHRM 7 juli 2015, nr. 60125/11, V.M. /België, §215), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde dit gezinsleven tussen verzoeker en zijn legaal verblijvende moeder en jongste broer niet betwist, ondanks het feit dat hij wijst op de meerderjarigheid en het feit dat verzoeker geen mantelzorg behoeft, daar hij overgaat tot een motivering aangaande de proportionaliteit ten aanzien van het recht van verzoeker op zijn gezins- of privéleven en stelt dat een eventuele tijdelijke verwijdering geen breuk zou betekenen van de familiale relaties. Indien de gemachtigde geen gezinsleven zou aannemen, dan hoeft immers geen uitspraak gedaan te worden over de eventuele disproportionaliteit van de inmenging in de familiale relaties. Het feit dat verweerder in de nota wel het gezinsleven betwist, doet hieraan geen afbreuk. Verweerder wijst trouwens zelf op elementen als samenwonen en financiële afhankelijkheid, die relevant zijn teneinde de afhankelijkheid aan te tonen. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op jonge leeftijd met zijn ouders naar België gekomen is en in diens regularisatieaanvraag aanvoert financieel afhankelijk te zijn van zijn moeder.

Betreft het een situatie van eerste toelating, waar verweerder wel in kan gevolgd worden, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De vraag stelt zich bijgevolg of *in casu* een redelijke *fair balance* toets door de gemachtigde werd gemaakt gesteund op een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had.

In casu motiveert de gemachtigde zijn *fair balance* toets door erop te wijzen dat verzoeker meerderjarig is, geen mantelzorg behoeft en dat het feit dat zijn moeder en jongste broer legaal in België verblijven geen automatisch recht geeft op verblijf. Tegelijk meent de gemachtigde dat gezien die vaststellingen er geen sprake is van disproportionaliteit nu er geen beuk is in de familiale relaties omdat het terugkeerverbod een eventuele tijdelijke verwijdering betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat van zijn moeder en jongste broer niet kan verwacht worden dat zij hem naar Rusland vergezellen. Zoals *infra* gesteld, blijkt immers uit het administratief dossier dat de moeder en haar vier zonen hoogstwaarschijnlijk allen een gedoogstatus hebben in Polen, die werd omgezet in de internationale beschermingsstatus van "*ochrona uzupelniajaca*" zoals blijkt uit de stukken van de broers G.A. en G.M. Echter zoals *supra* gesteld, is niet langer sprake van een gedwongen uitvoering naar Rusland van het thans bestreden bevel, maar wordt verzoeker geacht het grondgebied van het Rijk te verlaten alsook het Schengengrondgebied "*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven*". Bijgevolg verhindert de thans bestreden beslissing verzoeker niet naar Polen te gaan, waar hij een verblijfstitel heeft, noch verhindert dit dat hij regelmatig bij zijn legaal verblijvende moeder en jongste broer in België kan verblijven voor de duur van 90 dagen in het kader van kort verblijf zoals *supra* gesteld, indien hij zijn "*karta pobytu*" kan voorleggen. Dit houdt dus in dat verzoeker zijn jongste broer het onderwijs in België kan verder zetten en hij tegelijk

regelmatig contact met zijn moeder en jongste broer kan behouden. De Raad kan dus de stelling van verzoeker niet volgen dat de thans bestreden beslissing het contact volledig zal verbreken.

Bijgevolg heeft de gemachtigde in deze niet op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door geen positieve verplichting te weerhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

In zijn vijfde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij zijn herkomstland heeft verlaten uit vrees voor zijn leven en dat een terugkeer naar zijn geboorteland te gevaarlijk is en zijn leven in gevaar zou brengen. Hij verwijst naar een veelheid van bronnen, waaronder naar Amnesty International en naar refworld van het UNHCR, die volgens hem niet alleen wijzen op de wijde verspreiding van het geweld, maar ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus of van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst eveneens op specifieke informatie van betrouwbare bronnen, zoals de United States Department of State waaruit blijkt dat ook in Moskou en Sint-Petersburg minderheden en dan vooral Roma, mensen van de Kaukasus en Centraal Azië, mensen met een donkere huid en vreemdelingen worden gediscrimineerd en het voorwerp uitmaken van aanvallen door skinheads. Om die redenen zou verzoeker erkend zijn als vluchteling in Polen. Hij verwijst verder naar het schorsingsarrest van de Raad waarin werd gesteld dat in het licht van artikel 3 van het EVRM er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad stelde geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek door de gemachtigde vast, nu bleek uit het administratief dossier dat de moeder van verzoeker bij haar asielpcedure in België reeds had gewag gemaakt van een gedoogstatus in Polen en verzoeker als kind gelijktijdig met zijn moeder in Polen verbleef. Tegelijkertijd legde verzoeker het stuk voor waaruit bleek dat hij de verlenging van zijn verblijfsstatus "*ochrona uzupelniajaca*" had aangevraagd en dat zijn broer G.A. op basis van dezelfde aanvraag zijn nieuwe "*karta pobytu*" voor dezelfde status had verkregen.

Zoals *supra* gesteld was de Raad er in de UDN-procedure toe gehouden conform artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd te doen, en inzonderheid van die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15 van het EVRM. Dat laatste verwijst onder meer naar artikel 3 van het EVRM.

Zoals eveneens *supra* gesteld werd verzoeker inmiddels na het schorsingsarrest in vrijheid gesteld en werd hem een nieuwe termijn toegekend om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel, zodat verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvechten van de beslissing tot terugleiding naar de grens en de vasthouding. Dit bevel geeft verzoeker de mogelijkheid zich te begeven naar het grondgebied van de staat die hem een verblijfsdocument heeft gegeven, *in casu* Polen. De Raad erkent dat er redenen kunnen zijn waarom men zich niet naar Polen kan begeven, doch het is aan verzoeker deze voor te leggen. Ter zitting moest de raadsman van verzoeker hieromtrent het antwoord schuldig blijven.

Bijgevolg wordt niet aangenomen dat de uitvoering van de bestreden beslissing thans nog een schending van artikel 3 van het EVRM of van het motiveringsbeginsel inhoudt.

Het vijfde onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES